

Canço de Sol ~

~ i Serena ~

*Branca d'olivera
guarnida de pau.*

Olivera, olivera,
l'estel és tot blanc,
l'òliba el xiulava
de la branca estant.

Hi ha un esclat de joia
quan tots els infants
pasten les muntanyes,
marges i barrancs,

l'aigua que davalla
sense fer soroll
i l'home que pesca
a la vora d'un toll.

*Blaca és l'olivera,
glaçat el bedoll*

Hi ha un blau de silencis
quan s'acotxa el dia
i un somriure als vidres
pel Sol que hi naixia.

Hi ha un camí molt ample
que va fins el pla,
passa per mil viles
i tres mil ciutats,

per costes i ribes,
per serres i prats,
a sol i serena,
pels rius i pel mar.

*Obriu-nos les portes
que anem arribant.*

S'acosten els homes
per veure el nou nat,
li han fet una cova
de suro clavat,
li ofrenen figures
li llauren el camp,
han plantat set boscos
per quan sigui gran,
que hi prengui l'ombreta,
que reculli el blat,
que molgui farina
i ens parteixi el pa.

*Branda l'olivera
amb l'aire glaçat.*

Qui ho diria, mare?
la nit s'ha encantat:
les palmeres guaiten
per sobre del pla
i veuen l'arena,
la gespa i la neu:
dalt d'una carena
mans que fan adéu.

Els fills que esperaves
ja t'han arribat:
som germans, Maria,
de Jesús que és nat.

*La soca envellida
de nou ha brostat,*

la lluna es ponía,
l'òliba ha marxat
hi ha cent veus que canten
el dia més clar.

Valent rit. llivre

Branca d'o-li - ve - ra guar - ni - da de pau. O - li - va, o - li - ve - ra, l'es - tel és tot blanc,
l'o - li - boel xiv - la - va de la bran - caes - tant. Hi ha un es - clat de jo - ia quan tots els in - fants.
pas - ten per mun - tanyes, mar - ges i barrancs, l'aigua que de - va - lla sen - se fer - so - roll i l'ho - me
que pes - ca a la vo - ra d'un toll.

Letra: Olga Xirinachs - Música: Miquel Barbarà

Canción de Sol y Serena

*Rama del olivo
vestida de paz.*

Olivo, olivar,
la estrella aparece,
silba la lechuza
y el viento la mece.

Hay luces alegres
cuando los muchachos
amasan los montes,
inventan barrancos,
el agua que fluye
se alarga y remansa,
porque un hombre pesca
cerca de una balsa.

*Blanco es el olivo,
de seda la escarcha.*

Azul de silencios
cuando duerme el día:
gloria en los cristales
del Sol que nacía.

Camino muy ancho
el que busca el valle,
pasa por mil pueblos
y tres mil ciudades,
por costa y ribera,
sierras y marjales,
a sol y serena
por rios y mares.

*Abridnos las puertas,
bajad a las calles.*

Se acercan los hombres
para ver al Niño:
le han hecho una cueva
de corcho y de mirto.

Le ofrecen figuras,
le labran el campo,
plantan siete bosques
para que, de mozo,
refresque a la sombra,
recoja su trigo,
la harina molida
y el pan, repartido.

*Se agita la rama,
que el cierzo la ha herido.*

¿Cómo ha sido, madre?
La noche, encantada,
echa sus palmeras
a escuchar la calma,
y observan la arena,
la nieve y el prado,
un vuelo de manos
y un adiós pausado.

Los hijos que esperas
ya te habrán llegado,
María, que somos
de Jesús, hermanos.

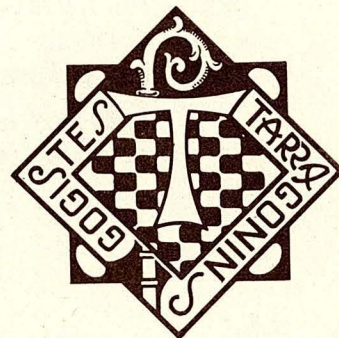
*El tronco renueva,
la rama ha brotado,*

duérmete, lechuza,
luna, échate a un lado,
que cantan cien voces
el día más claro.

Esta canción popular navideña ha sido expresamente publicada por GOGISTES TARRAGONINS, con motivo del XIX Congreso Nacional de Asociaciones Belenistas Federadas, organizado por l'ASSOCIACIO PESSEBRISTA de Tarragona.

30 Abril - 3 Mayo, de 1981

Cancó de Sol i Serena

La nadala la publicà GOGISTES TARRAGONINS com a record del XIX Congrès d'Associacions Pessebristes Federades de l'Estat Espanyol celebrat a Tarragona.